

e-com. Ud'A

Número 26

28 de febrer de 2007

Consell editorial

- Univers Bertrana
- Manel Cayetano
- Aleix Dorca
- Sara Esqué
- Miquel Nicolau
- Josefina Porras

Contacte: butlleti@uda.ad

**Si busques resultats
diferents, no facis
sempre el mateix**

Albert Einstein

Perles	1
Editorial	1
Flaixos de llengua	3
L'entrevista	3
Què fem?	5
Parlem?	8
Qui és qui?	8
Info-Ud'A	9
Postres de músic	11

Perles

Els nens de la guerra

Cap al tard, i en el moment d'encendre's els llums, el vent que amb fúria durant tota la tarda semblava desfermar-se amb ratxes fortes, arrossegant fins als vidres polsims de neu, ara ha caigut, i ha començat una nit estàtica, plena de quietud. És llavors quan la família s'acomoda al voltant d'un gran foc. A la vora, el foc distreu molt recordant alguna cosa, llegir o també fer en aquest temps el resum del que ha estat l'ahir. És sempre

l'àvia Rafela la que finalment en un rampell candorós per ser escoltada fa un repàs de la seva vida.

El record de la guerra civil espanyola va formar part d'un escenari que es manté viu en la seva memòria, i que es manifesta i aflora en qualsevol moment, ja que la guerra va suposar un canvi

(continua a la pàgina següent...)

Editorial

Ni tant com abans ni tan poc com ara. Estaríem d'acord a tenir tots la mateixa talla de pantalons? Quin avorriment!

On són aquelles persones rodonetes i de pell rosada tan preuades temps enrere?

No hem fet un salt massa gran? De la talla més gran i roba feta a mida, a la talla més petita. Aquesta dèria fins i tot ha afectat els fabricants que han variat la confecció i les talles.

Vols anar a comprar a una botiga de roba i resulta que el número de talla habitual no et va a la mida. Frustració servida. Només queda que a l'aparador hi posin: *no entri si necessita la talla 42 o més, no tenim talla per a vostè.*

I si us ho imagineu i pareu a pensar una mica, frustració d'un dia i d'un altre, i un altre, al final tenim el que ens hem guanyat. Problemes d'anorèxia, bulímia o obesitat damunt la taula.

No fa massa anys, el menjar era variat i sense excessos. L'esmorzar era obligat abans de sortir de casa, per dinar verdura i peix o carn, i el que no s'acabava, per sopar. El berenar abans de fer activitats i els deures abans de sopar. Si alguna cosa no agradava, se'n menjava menys però se'n menjava. Molts dels nens i nenes formaven part d'un equip de futbol, d'atletisme, bàsquet, gimnàstica..., gairebé igual que ara, amb les maquinetes i asseguts contínuament.

Els dolços i lllaminadures eren exclusivament per a festes.

Avui dia, a la sortida de l'escola veus bosses de lllaminadures i pastisseria industrial, com a berenar habitual. És clar, després els nens tenen problemes dentaris i d'obesitat.

A més, hi ha màquines dispensadores de xocolatinetes, que tant agraden en moments de baixa autoestima o com a substitutiú del sexe, però no, no se n'ha de comprar, que engreixa. Què estem fent? És com el tabac, que és perjudicial però en canvi se'n pot comprar a gairebé tot arreu.

La dieta mediterrània que tant es recomana, l'exercici físic que tothom hauria de fer no se sap quants cops per setmana, i no se sap quantes coses més, fa que les persones escollim un extrem o l'altre. Costa tenir una justa mesura i complir totes les regles del joc i, a més a més, ser el millor de la feina, tenir la casa al dia,...

Tant se val dones que homes, tothom hi està exposat. Tots aquests famosos, de qui molta gent té enveja, també hi estan exposats.

Els estereotips actuals, les desfilades de moda..., factors que influeixen en la manera de veure'ns a nosaltres mateixos.

És que no tenim personalitat que ens deixem esclavitzar per la tirania de les modes?

Som al mes de febrer, però l'estiu està a tocar i això vol dir que ja hi tornem a ser. A cuidar-nos per lluir un bikini i els abdominals a la platja. I la resta de l'any què?

El que hauríem de fer és ser constants tot l'any i sempre, només així estarem equilibrats en tots els aspectes.

Potser la reflexió a fer, especialment en aquells moments fluixos, és dir: que bé que tinc salut!, que bé que tinc feina!, que bé que m'està avui la roba! És clar, sense perdre de vista la realitat, de ben segur tots podem fer coses per millorar la nostra salut.

Perles

Els nens de la guerra

molt traumàtic en els seus costums quotidians. Ella, a poc a poc, es despulla sentimentalment per poder explicar les seves vivències. Enrere deixava un paisatge impregnat de la seva infància, de moltes rialles, de jocs interminables als carrers, i d'una innocència mai més recuperada. La guerra li afegí molts dies estèrils, perduts, irremeiablement perduts, i convertits en carències: interdicció d'assistir a l'escola, la incertesa de poder alimentar-se, la privació de créixer lliure com un infant que era, etc. La varen nodrir, no obstant, per molt de temps, de por i d'angoixa. L'hi enduriren el cor.

Ens explica que la guerra civil (anys 1936-39) així com la llarga postguerra franquista, suposà per a tota una generació de nens i

adolescents el trauma de veure les seves vides i llur futur truncats pels efectes brutals de tota contesa i repressió. Tenia, llavors, 12 anys i moltes il·lusions, i tot això es convertí en un malson i en una lluita per superar la grisor de la seva vida.

En el poble d'Adrall la vida discorria amb tota tranquil·litat fins que arribaren rumors de l'aproximació de les tropes franquistes; la por va engolir una gran munió de gent. El germà gran, un adolescent de 15 anys, va ésser enrolat forçosament per a combatre al front. Sense tenir cap coneixement d'ús d'armes, ni haver fet mai cap tipus d'instrucció. Ell va formar part de la famosa dita *quinta del biberó*. Mentre, la mare, vídua, un germà més petit i ella, en l'afany per reagrupar la família i el pànic a possibles represàlies, ja que les forces franquistes avançaven, emprengueren el camí sense dilació possible cap a un destí desconegut. Molta població civil no sabia on anar ni tenien la manera de fugir. La única solució era l'exili cap a França, era una decisió desesperada i inevitable de passar a l'altra banda. Varen emprendre el camí a peu a través de camins i serralades. El seu primer destí seria Puigcerdà per més tard agafar el tren a La

Tor de Querol que els duria fins a Bordeus. Era ple hivern, la neu, el gel i els continus bombardeigs constituïren els seus únics aliats. Havien de sortejar tota mena de dificultats, els camins eren molt hostils i en les cunetes apareixia gent assassinada. Molts estaven extenuats per aquella fugida a peu. Al patiment físic s'hi afegia el patiment moral, ja no existien les rialles d'infant.

Sortosament, França obri la frontera a la població civil que fugia de les tropes franquistes. Eren riudes humanes i els camps d'acollida albergaven uns gruixos molt importants d'exiliats. La duresa del clima i les condicions de vida en aquests camps eren molt penoses. Aquests centres es convertien en un calvari d'e-

Foto: Robert Capa, 1936.

pidèmies, però estaven aixoplugats i a l'abric del terror de la guerra que es vivia a l'altre costat del país. Cercant sempre el seu germà, no el varen poder trobar. Al cap d'un any d'estada en els camps, i gràcies a la intervenció de mossèn Carles –capellà d'Adrall– van poder ser repatriats, havent de passar encara algunes setmanes en els camps d'exiliats d'Endaia. El seu retorn cap a Adrall fou quan la guerra ja pràcticament estava acabada i el seu germà les esperava a casa, una casa enderrocada. Ell es trobava en unes condicions i en un estat deplorable, el seu cos era una llaga viva de sarna. Ell també era un adolescent i la guerra li va truncar desitjos, anhels, i molts somnis.

El foc continua crepitant i consumint totes les penúries humanes. Ara el cor de l'àvia Rafela s'ha entendrit, i amb un deix de tristesa, només té paraules de gratitud per a aquella veïna que els va guardar una màquina de cosir mentre eren fora; per mossèn Carles que va fer possible el retorn cap a Adrall, o aquella bona persona que va tenir cura del seu germà al front.

Josefina Porras

Flaixos de llengua

‘Els i les votants i votantes’

El *lehendakari*, Juan José Ibarretxe, té molt interioritzada la ja famosa doble forma *los vascos y las vascas*. El conseller d'Interior de la Generalitat de Catalunya, Joan Saura, és parodiat molt sovint per anar una mica més enllà i fer-se bastant enfarregós amb els seus *els ciutadans i les ciutadanes, tots i totes, els policies i les policies*, etc.

Desconec si s'ha donat aquest cas, però no m'estranyaria tenint en compte el personal: ¿us imagineu el president de la *formació catalana Ciutadans-Partit de la Ciutadania* començant un míting amb un *Benvolguts amics, benvolgudes amigues, apreciados amigos, apreciadas amigas, ens hem reunit tots i totes, todos y todas...* Tot podria ser. ¿Sentirem algun dia un polític parlant de votants i votantes i algun ecologista fent una dissertació sobre ocells i ocelles? Potser no, però n'hi ha que ja freguen el ridícul.

Em sembla molt bé que s'encapçali una carta o un míting amb la doble forma masculina i femenina, però prou. Amb això n'hi ha prou. Podem encapçalar una carta amb un **Benvolguts clients, Benvolgudes clientes** o un **Benvolgut/uda client/a**, però si al text ens hem de referir 10 vegades a la clientela, *no passa res* si escrivim **els clients**, perquè en català la forma gramatical genèrica (no marcada) és la masculina, sobretot en plural; i els clients que llegeixin la carta ho agrairan.

Què podem fer per evitar l'ús sexista del llenguatge sense ser carregosos, pesats?

Els correctors (i no solament els mascles) ens trobem sovint frases com aquesta: *El/la director/a del departament és l'encarregat/ada d'establir les tasques dels/de les tècnics/tècniques*. No us sembla un despropòsit? En tenim tants, de mots que tenen la forma masculina i la femenina, que no podem pretendre fer servir sempre les dues. Tindríem un text il·legible, i a veure qui se l'empassa...

També és freqüent que en aquesta mena de

textos hi hagi oblidats: *La feina del/de la president/a és cabdal, però cal la col·laboració de tots. I de totes, no? O potser millor de tothom?*

Per evitar les professions d'un sol sexe podem fer servir mots genèrics o col·lectius (**alumne / alumnat; professor / professorat; director / direcció; administratius / personal administratiu; candidats / candidatures**), sobretot quan s'atribueix una professió a un sol sexe (**dona de la neteja / personal de la neteja; infermeres / personal d'infermeria**).

NO - El reglament diu que el **professor** s'ha de responsabilitzar dels **alumnes**.

SÍ - El reglament diu que el **professorat** s'ha de responsabilitzar de l'**alumnat**.

NO - Les **dones de la neteja** de l'Administració amenacen de fer vaga.

SÍ - El **personal de la neteja** de l'Administració amenaça de fer vaga.

Lògicament, en formularis, circulars i impresos no hi posarem **Nom i cognoms de l'alumnat**, sinó **Nom i cognoms de l'alumne/a**, o, encara millor si només afecta l'alumnat: **Nom i cognoms**. També és preferible **La persona interessada** que **L'interessat**. (El mot *persona* ens pot servir en molts casos, però convé no abusar-ne.)

En aquests casos també podem optar per altres fórmules, per exemple: **Lloc de naixement** en comptes de **Nascu/uda a i Amb la llicenciatura en** en lloc de **Llicenciat/ada en**.

Marc Cortés

Servei de Política Lingüística

L'entrevista

Luis Gurriarán

El capellà Luis Gurriarán va voler trencar el silenci que tapava la guerra més cruenta i menys coneguda d'Amèrica i per fer-ho va comptar amb el seu nebot, el periodista Carlos Santos, que publica Guatemala. *El silencio del gallo* (Debate, veure *Postres de música*, pàg. 11). Les seves pàgines travessen els camins de terror recorreguts per milers d'indígenes maies, des de la mirada d'aquest missioner que en aquell país va ser perseguit per la justícia.

- **El vel s'ha aixecat.**

- El meu nebot va decidir explicar el drama de Guatemala quan em va visitar a la selva d'Ixcán, terra de tremendes massacres el 1981 i el 1982. Jo era allà per atendre unes 5.000 persones que van decidir resistir a la seva terra després que l'Exèrcit intentés acabar amb ells.

- **S'amagaven com els talps.**

- Vivien en una selva espessa en què els helicòpters i els avions volen gairebé fregant

L'entrevista

Luis Gurriarán

les branques dels arbres. S'havien de prendre totes les precaucions perquè davant de qualsevol soroll es mobilitzava l'Exèrcit.

- Fins i tot van silenciar els galls.

- Els animals domèstics eren un risc. Amb molt dolor, es va exterminar els gossos i es va aconseguir que els galls i les gallines no cloquegessin. Per evitar-ho, els ficaven un pírcing entre la laringe i la faringe i allà els premien un filet, i així deixaven de cantar. No es podia cuinar de dia, ni estendre la roba al sol, perquè si passava un helicòpter, metrallava.

- Havia anat a Guatemala els anys 60 per evangelitzar.

- I vaig haver de revisar el concepte d'evangelització après al seminari a Espanya. Havíem de continuar l'obra dels avantpassats, dels missioners que van arribar amb els conquistadors. Però de seguida vaig advertir que, encara que entre aquells missioners hi havia gent molt digna, com fra Bartolomé de las Casas, altres volien simplement entregar el poble a la Corona. Utilitzaven la religió com a instrument de conquesta, i això em va semblar inic.

- ¿Què va fer?

- Jesús deia que l'Evangeli era la bona notícia per als pobres. Em va tocar treballar amb gent paupèrrima. La seva subsistència depenia d'uns jornals míseros. I no vaig estar d'acord a portar-los com a bona notícia que aguantessin aquella vida i esperessin un premi al cel.

- La seva fe va canviar de perspectiva...

- Em vaig adonar que la fe dels maies tenia una altra perspectiva.

- ¿Li va costar acomodar-se?

- No va ser fàcil, però la meua fe no va trontollar mai. Això va ser important. La vaig adaptar i vaig incorporar-hi alguns conceptes maies molt bonics. També vaig reacomodar les meves idees sociopolítiques.

- ¿Com a teòleg de l'alliberament?

- La teologia de l'alliberament és una manera de sintetitzar una pràctica religiosa del poder. El poble maia mirava de viure aquella pràctica on es veu la religió com un impuls cap al canvi i la transformació social. A Guatemala no hi va haver teòlegs de l'alliberament, però sí una pràctica.

- Descobreix una gran tragèdia.

- L'any 1970 van començar projectes de colonització cooperativa a la selva d'Ixcán. Com que una reforma agrària era impossible, van trobar terres sense amos. Allà la gent se sentia feliç, tot i que era a la fi del món. Aviat van començar a arribar companyies buscant petroli i es va rebre

el que havia de ser una bona notícia: s'obria una carretera que uniria el Carib i el Pacífic a través de la selva d'Ixcán.

- Però es va estendre el pànic.

- Sí, perquè es va esfumar el compromís del Govern que si els colons treballaven en pau aquelles terres deu anys, les tindrien en propietat. Però, mentre els tractors avançaven, se sabia que els marges ja tenien amos, tots militars.

- I va reparèixer la guerrilla.

- El 1972 va reparèixer a Ixcán un grup guerriller que es va barrejar amb la gent. Els pobladors veien el risc d'aquella presència, però a mesura que es va anar esfumant el seu dret a la terra, van buscar la guerrilla perquè els defensés. La guerra es va generalitzar el 1975.

- Va ser una massacre.

- Primer hi va haver una repressió selectiva, i els anys 80 van començar les massacres. S'han comptabilitzat 200.000 assassinats per l'Exèrcit i 50.000 desapareguts.

- L'ONU va acabar escoltant-los.

- A Nicaragua vam formar l'església guatemalenca a l'exili i vam decidir anar a Nacions Unides. Amb Rigoberta Menchú, vam denunciar el Govern de Ríos Montt. El 1982, en vam aconseguir la condemna.

- Ara el jutge Santiago Pedraz investiga a l'Audiència Nacional.

- El que es demana és que s'enjudiciï el Govern de Guatemala per la matança d'espanyols, entre aquests un català, Josep Maria Gran Cirera, i també perquè aquelles massacres van ser un intent de genocidi.

- ¿Per què aquest vel de silenci?

- Perquè a Guatemala el 60% de la població és indígena maia, i l'indígena no compta.

Margarita Sáenz-Diez Trias

Publicat a El Periódico el 14 de febrer de 2007

Què fem?

Autoritat certificadora de la Universitat d'Andorra

Avui dia les comunicacions per Internet inclouen sovint l'autenticació dels usuaris per accedir a continguts protegits com ara el correu, dades bancàries, formatives, que només han de ser visibles pels usuaris en qüestió. L'ús de tècniques de xifratge per accedir a aquests continguts és per tothom coneguda, ja que fa força temps que es compra per Internet i es vol assegurar que la informació de la targeta bancària o les dades personals només siguin visibles per l'empresa on s'està realitzant la compra. Aquestes tècniques de xifratge impliquen una infraestructura de clau privada, també coneguda com a PKI. Vegem un petit resum bàsic de com s'estructuren aquestes entitats.

Existeixen tot un seguit d'empreses globals que s'anomenen entitats (o autoritats) certificadores que generen els certificats arrel i que a partir d'elles penjen la resta de certificats que s'utilitzen en botigues electròniques, bancs, etc... Alguns exemples d'autoritats certificadores podrien ser *Verisign*, *Entrust.net*, *CACert*... El negoci d'aquestes empreses consisteix en donar fe que el certificat que han emès per a una botiga només el podrà utilitzar aquesta botiga, a banda d'assegurar-nos que la comunicació serà segura. El negoci real, però, apareix en el moment que els navegadors estàndard d'Internet, com ara l'*Internet Explorer* de Microsoft, el *Firefox* de Mozilla, o el *Safari* d'Apple (aquest cas és una mica diferent) incorporen per defecte la confiança amb aquestes entitats arrel. Això implica que qualsevol certificat emès per aquestes arrels serà automàticament acceptat pel nostre navegador com a vàlid, cosa que fa que la majoria d'empreses que volen un certificat el demanin a aquestes arrels acceptades per defecte. Simplement, es més senzill de cara a l'usuari final.

La Universitat d'Andorra compta amb tot un seguit de serveis que requereixen autenticació, com ara el correu, la intranet, l'accés a les bases de dades digitals de la biblioteca, la gestió acadèmica, etc. Fins fa poc el nom d'usuari i la contrasenya dels usuaris circulaven en text clar per la xarxa, ja fos des de dins la Universitat, des de casa o utilitzant terminals portàtils. Això mateix passa amb moltes altres entitats i amb molts més serveis dels que ens pensem. Amb una mica de paciència, no era complicat descobrir la contrasenya d'un usuari i accedir a les dades privades d'aquesta persona. Evidentment aquest fet resulta inacceptable en una societat on les comunicacions electròniques són cada dia més importants i on les dades que s'emmagatzemen en aquests serveis inclouen sovint informació sensible.

La solució que es plantejava la Universitat d'An-

dorra era la següent: comprar certificats digitals per a tots i cadascun dels servidors amb els que els usuaris tenen contacte, o bé crear la seva pròpia autoritat certificadora i disposar de llibertat total per emetre tots els certificats necessaris per als servidors. S'havien de valorar, doncs, els següents punts:

- El preu, nul utilitzant programari de lliure distribució, o bé pagar pel servei.
- El fet que els navegadors d'Internet, per defecte, no confiarien en el nostre certificat arrel en el cas de triar l'opció lliure.

Després de sospesar les dues opcions i veure què és el que s'estava realitzant en d'altres universitats, s'ha optat per l'opció lliure. Així doncs, la Universitat d'Andorra ha creat la seva pròpia autoritat certificadora i ha emès els certificats necessaris que identifiquen i protegeixen les comunicacions amb els servidors de la Universitat. Ara, cada cop que s'accedeix a aquests serveis, apareix un missatge d'advertiment que ens indica que s'està a punt de realitzar una connexió segura amb un servidor que ha estat certificat per una entitat desconeguda. És cert, el navegador que utilitzem no coneix l'entitat de la Universitat i el que s'ha de fer és dir-li que hi confii. D'aquí la recomanació a tots els usuaris de la Universitat d'instal·lar el certificat arrel. Aquest certificat arrel és públic i està a disposició de tothom. Concretament està disponible a la Intranet de la Universitat.

Els serveis que actualment compten amb seguretat mitjançant certificats (SSL) són:

- El correu (correu.uda.ad) en tots els seus protocols: HTTPS, POP3S, IMAPS i SMTP.
- L'accés al correu de baixa demanda d'ample de banda (webmail.uda.ad).
- L'accés a la intranet i a la gestió acadèmica (intranet.uda.ad).
- L'accés a les bases de dades digitals subscrietes per la Universitat, accessibles des del web (www.uda.ad).
- L'accés mitjançant VPN, tant per als alumnes com per al personal.

S'ha de tenir en compte que, a banda dels serveis web (webmail, correu i intranet), que per defecte són redireccionats a connexions segures, la resta necessiten la reconfiguració per part de l'usuari per tal d'utilitzar SSL.

Aleix Dorca

Sistemes informàtics de la Universitat d'Andorra

Què fem?

Creació del grup de treball d'avaluació (GTA) de l'Escola d'infermeria

L'Escola d'Infermeria s'ha distingit sempre al llarg de la seva història per la seva vocació de millora continuada de la qualitat. En aquest context, els alumnes han jugat sempre un paper prioritari i, per aquest motiu, el mes de desembre de 2006 es va realitzar una reunió plenària per conèixer les inquietuds i necessitats dels alumnes i per monitoritzar aquelles qüestions que podien ser causa de no qualitat en els estudis d'infermeria.

En aquella reunió es varen detectar tres punts crítics per a la millora continuada de la qualitat:

- Comunicació entre l'equip de professors/tutors i els alumnes
- Organització i seguiment de les estades formatives clíniques.
- Sistema d'avaluació.
- Per tal de posar en marxa dispositius de millora en aquests aspectes, s'han iniciat diferents iniciatives:
  - Creació d'un espai compartit de comunicació en la intranet de la universitat on alumnes i tutores de l'escola comparteixen informació, inquietuds i opinions sobre el funcionament, l'organització i tots aquells aspectes que semblen interessants per a millorar el funcionament del centre.
  - Presentació als alumnes de les estades formatives amb suficient temps d'antelació per poder efectuar canvis que millorin el rendiment dels alumnes i la seva satisfacció amb l'aprenentatge als diferents camps clínics on es realitzen les estades.
  - Creació del GTA com a grup consultiu sobre el sistema d'avaluació de l'aprenentatge a l'Escola d'Infermeria.

El GTA és una de les millores més importants en relació al funcionament de l'Escola d'Infermeria. És un grup format per estudiants dels diferents nivells de formació, les professores tutores de l'escola i amb l'assessorament del Dr.

Enric Prats, com a expert en qüestions d'avaluació.

Pretén ser un grup de reflexió sobre els millors sistemes d'avaluació, que elaborarà informes en referència als aspectes clau d'aquesta qüestió, com poden ser aspectes organitzatius, de planificació, instruments d'avaluació, etc.

La primera reunió del grup va tenir lloc el passat dia 9 de febrer, en aquesta reunió es van decidir les bases de funcionament del grup, així com els temes prioritaris que es tractaran durant el present curs acadèmic.

Actualment, els integrants del grup, a part del professor Prats, són:

Estudiants:

- Ruben Coelho
- Alèxia Farfart
- Alain Grandjean
- Maria Ricart
- Pere Sementé

Professores:

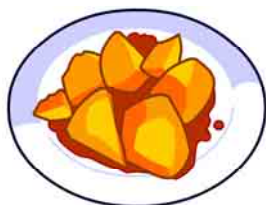
- Montserrat Aldomà
- Carme Espinosa
- Sara Esqué

Aquesta és una experiència innovadora que podem pensar que podrà aportar un salt qualitatiu i quantitatiu en la millora continuada de la qualitat docent de l'Escola d'Infermeria. Una vegada posada en marxa l'experiència i avaluada la seva efectivitat, no es descarta la creació d'un grup de treball complementari amb els professors responsables de les diferents assignatures del pla d'estudis d'infermeria.

Carme Espinosa

Què fem?

Patatabrava.com, una comunitat virtual per als estudiants universitaris

Patatabrava.com ha obert la seva plataforma per poder arribar a partir d'ara als estudiants d'Andorra, que ja poden sumar-s'hi, fent créixer el públic potencial actual fins els 360.000 universitaris. Amb cinc anys d'existència, el web s'ha convertit en un punt de trobada dels universitaris, on poden expressar-se amb llibertat i al mateix temps intercanviar idees de tota mena.

Segons els seus promotors, des del mes de setembre del 2006, el nombre d'usuaris i el tràfic del web ha augmentat un 100%. Actualment, gairebé 10.000 universitaris accedeixen diàriament a aquesta xarxa social, que ja compta amb 20.000 usuaris registrats i que té com a objectiu superar els 30.000 durant aquest any. Les xifres augmenten dia a dia amb l'entrada de nous usuaris que contribueixen a personalitzar els continguts adaptant-los a la realitat de cada universitat.

El tret distintiu i la clau de l'èxit del projecte està en el fet que l'usuari és l'autèntic creador de patatabrava.com i el responsable d'aportar-hi contingut, humor i significat. Actualment, compta amb més de 14.000 frases mítiques de professors de totes les universitats de llengua catalana, 25.000 noms d'alumnes introduïts al *top 10*, 3.000 recomanacions per superar assignatures, més de 1.800 arxius d'apunts valorats i ordenats per carreres i professors, 2.000 vídeos recomanats i més de 2.300 espais personals creats. A més, ja ocupa la novena posició al rànquing de webs en català més visitats que elabora Catalexa (www.catalexa.com) basant-se en dades del

portal nord-americà Alexa (www.alexa.com), essent potser la comunitat virtual en català que compta amb més membres.

Tot plegat va néixer el febrer de l'any 2002 de la iniciativa d'Andreu Caritg, Felip Gordillo i Oriol Solé, tres estudiants de periodisme amb ganes de crear una plataforma que servís de punt de trobada als seus companys de facultat. Després d'uns mesos d'intens treball, el novembre del mateix any es va publicar una primera versió de la pàgina que comptava amb el sentit de l'humor i la proximitat als usuaris com a valors clau. Ben aviat, els estudiants es van començar a fer seu el projecte i van omplir les seccions d'apunts, frases de professors i recomanacions d'assignatures. Més endavant, amb el xat i el fòrum s'aconseguia crear una veritable comunitat virtual a la xarxa.

Amb aquesta primera fase consolidada, Patatabrava.com vol continuar oferint una plataforma de trobada als estudiants dels països catalans, sempre d'acord amb els interessos i la sensibilitat de les pròpies universitats. Constitueix, doncs, un actiu més que s'afegeix a les iniciatives impulsades des de la pròpia institució, generant una comunitat virtual que enforteix els lligams reals entre els mateixos universitaris i oferint a la Universitat un espai per conèixer millor els seus usuaris.

Univers Bertrana

Qui és qui?

Reconeixeu la persona amb aquest perfil?

1- Si naufraguéssiu en una illa deserta, a qui us agradaria trobar?

A la meua descendència.

2- Digueu-nos dues coses (materials) de les quals no podríeu prescindir en la vostra vida quotidiana

El raspall de dents i el mòbil.

3- Quina és la vostra virtut més gran?

La generositat.

4- Quin és el vostre major defecte confes-sable?

El perfeccionisme.

5- Quin és l'últim llibre (pel·lícula) que heu llegit (vist)?

Pel·lícula : *Próximo Oriente* ; Llibre : *El código DA VINCI*.

6- Què és el que més us agrada de treballar a la UdA?

L'ambient de la UdA.

7- Digueu-nos una cosa que canviàrieu de la UdA

Es podria millorar la pàgina web, fer-la més moderna i dinàmica amb multimèdia.

Solució al *Qui és qui?* del mes anterior: Josefina Porras

Parlem?

La nostra raó de ser

L'Escola d'Infermeria, es deu fonamentalment als seus alumnes. De vegades, però, com passa a gairebé tots els grups humans, oblidem que les relacions humanes, perquè continuïn essent productives i satisfactòries, cal adobar-les.

De vegades, donem per suposat que les coses funcionen i que ja no cal demanar les opinions, que ja no cal recordar com en som d'importants les persones en les organitzacions.

També de vegades, si estem atents a les persones, podem detectar que alguna cosa no funciona, i ens podem qüestionar què està passant, només així tenim una possibilitat de resoldre els problemes.

De vegades, les persones que integren els grups, són capaces d'aturar-se i reflexionar, de parlar obertament, sincerament, honestament.

De vegades podem situar en un segon pla el lloc suposadament privilegiat que ocupem en aquesta organització com a professors, i tornar a ser professionals infermers, que podem i sabem gestionar els grups i les seves relacions, i és aleshores quan tot torna a tenir sentit.

Aleshores podem comprendre que les coses no

són com haurien de ser, podem assumir la nostra part de responsabilitat i podem tornar a recuperar allò que un dia ens va fer triar aquesta professió.

Aleshores, recuperem la màgia de les relacions humanes, i no se sap molt bé com, tot torna a encaixar.

Però, no ens equivoquem: el mèrit no és solament nostre, ni tan sols és majoritàriament nostre. El mèrit correspon a la nostra raó de ser.

Quan es té la sort de treballar amb alumnes com els de l'Escola d'Infermeria, tot té sentit, tot val la pena, cal fer tot l'esforç necessari, perquè això és el que fan els nostres alumnes, tot el que és necessari.

Quan es treballa amb alumnes com els de l'Escola d'Infermeria, hom se sent capaç de qualsevol cosa.

Gràcies per estar al nostre costat, gràcies per ser com sou.

Carme Espinosa

Info-Ud'A

Programa AGENTAS (Agència de Treball amb Suport) del Patronat de l'Escola Especialitzada Nostra Senyora de Meritxell

Amb l'objectiu de participar en la integració laboral de les persones amb necessitats de suport especial dins d'un entorn laboral normalitzat, la Universitat d'Andorra, des del 12 de febrer disposa d'una nova incorporació, Tania Flor Fernandes Ferreira, que realitza tasques de suport administratiues.

Fòrum dels oficis i ensenyament superior de França i Andorra

La Universitat d'Andorra va participar, el 6 de febrer, al Fòrum dels oficis i de l'ensenyament superior de França i Andorra. Durant tot el dia, alumnes de primer i segon de batxillerat o equivalent del sistema educatiu andorrà i francès van disposar d'informació de les formacions d'ensenyament superior que s'ofereixen a Andorra i a algunes universitats de França.

Presentació de l'oferta formativa de la Universitat als pares de 2n curs de batxillerat de l'Escola Andorrana

El dimarts 13 de febrer la Universitat d'Andorra va participar a una sessió informativa amb els pares dels alumnes de segons de batxillerat de l'Escola Andorrana. En aquesta sessió es va presentar tota l'oferta formativa de la Universitat i es va lliurar un dossier informatiu a tots els assistents (unes 60 persones).

S'obren les preinscripcions del *Bàtxel·lor* en ciències de l'educació

El 15 de febrer es va obrir el període de preinscripció al nou *Bàtxel·lor* en Ciències de l'educació que oferirà la Universitat d'Andorra, per primer cop, el proper curs acadèmic 2007-2008, que s'inicia el mes de setembre. Ja s'hi han preinscrit una vintena de persones.

Es tracta d'una formació universitària de primer cicle que té com a objectiu formar docents que s'encarreguin de l'educació de nens i nenes d'edats compreses entre els 3 i els 12 anys. La formació, de caire generalista, ha de permetre formar en totes les disciplines acadèmiques.

El *Bàtxel·lor* en ciències de l'educació s'estructura, d'acord amb les directrius del procés de Bolonya, en 6 semestres amb una càrrega equivalent a 180 crèdits europeus (ECTS). Aquesta formació s'impartirà una part a la Universitat d'Andorra (2/3 de la formació) i la resta (1/3 de la formació) s'haurà de cursar en universitats estrangeres: quatre semestres a la Universitat d'Andorra, un semestre a França i un semestre a Espanya.

***Bàtxel·lor* en ciències de l'educació: coordinació i assessorament**

El 15 de febrer la professora Virginia Larraz va assumir les tasques de coordinació del nou *Bàtxel·lor* en ciències de l'educació.

La Universitat d'Andorra ha signat un protocol de col·laboració amb la Universitat de Vic (Facultat de ciències de l'educació) per l'assessorament en el disseny del pla d'estudis d'aquesta titulació. El 26 de febrer es va celebrar, a la Universitat d'Andorra, la primera reunió amb la comissió assessora de la Universitat de Vic.

XVIII Debat Universitari de la Xarxa Vives d'universitats, a Barcelona

Amb l'objectiu de fomentar la reflexió sobre un tema d'actualitat per a la comunitat universitària, la Xarxa Vives d'universitats va decidir organitzar semestralment un debat. En aquest sentit, la Universitat Abat Oliba CEU acull, aquest 28 de febrer, el XVIII Debat Universitari, que tracta sobre *Els serveis universitaris 15 anys després (1991-2006)*. S'ha considerat oportú obrir un debat sobre la seva evolució i realitat actual, amb la voluntat de contribuir des d'aquest vessant al procés de reorganització general que comporta l'espai europeu d'educació superior (procés de Bolonya).

Info-Ud'A

Nou curs d'actualització: Introducció a la sostenibilitat

El 22 de febrer es va iniciar la primera edició del curs d'introducció a la sostenibilitat, organitzat pel grup de recerca en sostenibilitat de la Universitat d'Andorra i orientat a totes aquelles persones que volen introduir-se en la temàtica de la sostenibilitat. Els objectius del curs són:

- Entendre els conceptes bàsics de desenvolupament sostenible (origen, dimensions, principis, debats) i disposar de les metodologies i eines suficients per afrontar processos d'anàlisi de la sostenibilitat de manera integrada i sistèmica.
- Analitzar la realitat territorial des d'una perspectiva sistèmica integrant en una mateixa visió els subsistemes ambientals, socials i econòmics i els indicadors adients per al seu càlcul d'acord amb els principis de sostenibilitat.
- Estudiar i desenvolupar eines per la construcció de models que permetin analitzar els sistemes ambientals, socials, econòmics e institucionals, d'un municipi o territori a escollir i veure quines són les problemàtiques més greus que pateixen i les possibles estratègies de solució dels problemes descoberts.

Visita del director del *Bureau Europe de l'Ouest et Maghreb de l'Agence universitaire de la Francophonie*

El dia 13 de febrer el Sr. Philippe Lepoivre, director del *Bureau Europe de l'Ouest et Maghreb de l'Agence universitaire de la Francophonie* (AUF) amb seu a Brussel·les, va visitar la Universitat d'Andorra. Les sessions de treball que es van dur a terme anaven orientades a conèixer Andorra i la Universitat d'una banda, i de l'altra a identificar els criteris per a una possible l'adhesió de la Universitat d'Andorra a l'AUF.

Reunió de treball conjunt de les càtedres Unesco de l'UdA, l'UT1 i l'UPC

El 26 de gener es va fer la primera reunió de treball conjunt de les càtedres Unesco de la Universitat d'Andorra, de la Universitat Politècnica de Catalunya i de la Universitat de Ciències Socials *Toulouse I*. En aquesta reunió es va acordar desenvolupar un projecte conjunt entre les tres càtedres, en temes relacionats amb les tecnologies de la informació i la comunicació i el desenvolupament sostenible. La propera reunió es farà el dia 27 d'abril a la Universitat Politècnica de Catalunya.

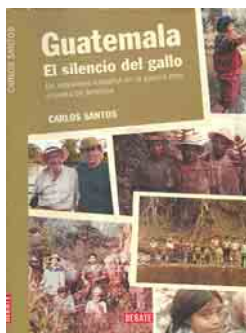

Agenda de la Universitat

- **1 de març:** Inici del Mòdul virtual de l'Aula Magna
- **2 de març:** Cafè informatiu
- **8 de març:** Lliurament de diplomes de postgrau en dret andorrà, curs 2005-2006
- **29 de març:** Òpera oberta

Postres de músic

Recomanacions literàries

Guatemala. El silencio del gallo

Carlos Santos

Debate

Madrid, 2006

En la dècada dels seixanta l'anomenada Guerra Freda tenia molts camps de batalla. Un dels més sagnants va ser Amèrica Central i en especial Guatemala, on segons l'ONU més de 250.000 persones van morir en un cruenta guerra civil patrocinada per les grans potències.

Aquest clima de tensió és el que es va trobar el protagonista del llibre quan va arribar cap al 1962 a Guatemala. Ens referim al religiós gallec Luis Gurriarán, que va anar-hi, segons confessa ell mateix, per alliberar als pobres indígenes de Guatemala del perill de les *ordes comunistes* que, a poc a poc, anaven propagant les seves idees anticapitalistes i antireligioses per tota Amèrica Central. L'ombra de la Revolució Cubana cada vegada s'anava fent més allargada.

Però la realitat que va trobar no se semblava gens a la que li havien inculcat, ja que es va trobar un poble, majoritàriament indígena (a Guatemala més dels 60% de la població és d'origen Maia) que estava en la més absoluta misèria i els drets del qual eren sistemàticament trepitjats per les autoritats militars, que havien accedit al poder amb cops d'estat promoguts pel govern i les multinacionals dels Estats Units.

Davant d'aquesta situació, Luis Gurriarán farà costat als més desfavorits, com molts altres religiosos per tota Amèrica. Les seves accions

en favor dels més pobres van iniciar el moviment anomenat Teologia de l'alliberament, que bàsicament introduïa una nova manera de fer religió molt més propera a les necessitats dels més desfavorits. Moviment que va provocar una gran sacsejada en els monolòtics i anquilosats ciments de l'església oficial i que el Vaticà va intentar tallar radicalment.

Aquesta presa de posició en favor dels més febles i en contra de les autoritats que els trepitjaven li suposarà, a Luis Gurriarán, acusacions de comunista, reprimendes de les autoritats eclesiaístiques, expulsions del país, situacions de risc per a la seva vida, etc. Malgrat tots aquest entrebancs Luis Gurriarán continua actualment treballant a Guatemala en favor del reconeixement dels drets de les comunitats indígenes.

Aquest llibre, a mig camí entre la biografia, la crítica política, la narració històrica o d'aventures, és un gran document per entendre els recents esdeveniments que durant l'últim mig segle han sacsejat al petit país centreamericà, així com d'altres països de la mateixa zona geogràfica.

Però el que el fa diferent és que està narrat amb un estil directe, planer i des de la perspectiva d'una persona que és a Guatemala per ajudar als indígenes, que sempre són els grans oblidats dels conflictes que es desenvolupen a Amèrica.

Manuel Cayetano Vieitez

Recomanacions musicals

Sola Scriptura

Neal Morse

InsideOut

Prog-Rock / 2007

Una mica d'història primer. Neal Morse era el vocalista/teclista/guitarrista d'un dels grups de rock progressiu més influents de l'escena a principis del 2000, *Spock's Beard*. La seva trajectòria no feia res més que pujar. De sobte, un dia, Neal va decidir que volia donar un tomb a la seva vida després de ser testimoni d'una experiència religiosa que el va marcar. Va decidir deixar la música i centrar-se en temes més espirituals. La veritat és, però, que estar sense la música li costava i va decidir fer un disc on explicaria la seva experiència, una mica com a resum de la seva vida, aquest disc es va anomenar *Testimony* i va marcar un punt d'inflexió en l'escena musical del moment. Des d'aleshores, Neal Morse, ha tret tres discs més en companyia del bateria de

Dream Theater, Mike Portnoy, i el baixista Randy George. *Sola Scriptura* és l'últim, del febrer de 2007. Són quatre cançons, en la línia del rock progressiu, una mica, potser, més agressiu que en els seus últims discs *One o ?*

Aquest cop, la història del disc se centra en la vida de Martí Luter, teòleg i reformista, impulsor de les doctrines protestants al segle XVI. Tota una metàfora de la lluita contra el que hom creu i el que s'imposa.

Quatre cançons, 70 minuts de música, un tema conceptual, i a més hi toquen uns monstres que porten el virtuosisme a nivells insospitats. Què més es pot demanar?

Si aquest us agrada us recomano igualment:

Neal Morse: *Testimony*, *One*, ?

Spock's Beard: The Light, *V*, *Snow...*

Aleix Dorca Josa

Postres de música

Recomanacions cinematogràfiques

Agua (Water)

Direcció i guió: Deepa Mehta
Fotografia: Giles Nuttgens
Muntatge: Colin Monie
Música: Mychael Danna

Canadà-Índia, 2004

La directora índia Deepa Mehta prossegueix amb el seu cicle de pel·lícules sobre els quatre elements bàsics de la natura. Després de *Fuego* i de la inèdita a casa nostra *Tierra*, presenta ara a les nostres pantalles *Agua (Water)*, un film que representa un notable salt endavant en relació a l'últim precedent estrenat a casa nostra.

Agua se situa a l'Índia colonial de final dels anys 30, l'època en què Gandhi liderava el moviment independentista contra la dominació britànica. La pel·lícula explica la història d'una nena de 8 anys casada prematurament que és obligada a recloure's en un centre per a vídues on haurà de passar tota la vida. Allà coneix una jove que li ensenyarà a rebel·lar-se contra el seu destí.

Mehta aposta fort a una carta guanyadora que sap que domina a la perfecció: la visual. Amb una concepció de la imatge extremadament sensitiva i cristal·lina, la directora apel·la, més enllà de la vista i l'oïda, al tacte de l'espectador. Juga amb els colors i els sons però també amb les textures i la carnalitat. Aquesta és la gran troballa d'una pel·lícula com *Agua*, que convenç per la seva sensibilitat a flor de pell i pel seu enorme cabal de sensacions visuals.

Si bé se la pot acusar de cert esteticisme, a vegades potser una mica forçat, la proximitat dels seus personatges, afegida a l'estranyesa que provoca penetrar en una cultura tan masclista i discriminatòria com la de l'Índia, serveixen com a contrapunt ideal perquè l'espectador acabi submergit en un riu de plaents estímuls. I és clar, resulta impossible que no vingui a la memòria *The River*, aquella obra mestra de Jean Renoir, de qui Deepa Mehta ha begut, mai més ben dit, la seva aigua refrescant.

Inés Sanchez i Pere Sementé

La teva vida en 65'

Direcció: Maria Ripoll
Guió: Albert Espinosa
Fotografia: Javier Arrontes
Muntatge: Irene Bleuca

Espanya, 2006

Lluvia en los zapatos, Tortilla Soup, Utopia, Mi vida en 65'... els títols de Maria Ripoll sorprenen com ho fa la seva habilitat per fer-se seves històries que poden passar a Londres, Los Angeles o Barcelona. Ella les mira totes amb tendresa, i tendresa és el que va trobar a *La teva vida en 65'*, la pel·lícula que la directora estrena avui. Una obra de teatre d'Albert Espinosa que ha fet el salt a la pantalla.

L'Albert -diu Ripoll- és *únic a l'hora de tractar temes delicats amb humor, un humor que no és gens negre, ell sap combinar la ironia amb la innocència, i és el que em va atrapar a l'hora de llegir el guió. Un guió que va evolucionar al llarg de xerrades prèvies i al rodatge, l'espai on la cineasta se sent més còmoda.*

Se li nota la passió pel treball amb els actors, per modelar històries d'altres que arrossega al seu terreny, i desplega elogis a Espinosa, a l'equip

que ha fet possible *La teva vida en 65'* i per l'acollida que ja ha assaborit a les preestrenes de Madrid i Barcelona.

El punt de partida no era fàcil, una pel·lícula que reflexiona sobre com mirar la mort des de la comèdia i la mirada d'un grapat de joves urbans que creuen haver perdut un antic company d'escola i es presenten al funeral. Una confusió de nom que a un li permetrà trobar l'amor de la seva vida i a tots reflexionar sobre un tema del qual acostumem a desviar la mirada. *-El teu pare de què es va morir?*, li pregunta ell (Javier Pereira) a ella (Tamara Arias). *-De vell... i el teu germà? -De jove, es va suïcidar.* La primera trobada entre la parella protagonista és aquest intercanvi, exemple del to lleuger d'un film que no abandona mai la seva vocació "italista i positiva" i que beu també d'un càsting de cares noves.

Ripoll mateix diu haver *après molt* del guió d'Espinosa i la seva crida a *assaborir la vida*. I aprendre és un dels motius que la porten a rodar i a deixar prou oberta la lectura perquè cadascú en tregui la seva conclusió. *Comèdies que facin pensar: el cine que més m'agrada*, conclou.

Inés Sanchez i Pere Sementé

Postres de música

Criptoaritmètica

Criptograma senzill:

Cada "X" representa un símbol qualsevol que heu de trobar de tal manera que

$$MIL + MIL = XXXXXXXXX$$

Multiplicació:

$$\begin{array}{r}
 \boxed{8} \ \boxed{} \ \boxed{7} \\
 \times \quad \boxed{7} \ \boxed{} \\
 \hline
 \boxed{} \ \boxed{5} \ \boxed{} \ \boxed{} \\
 \boxed{} \ \boxed{9} \ \boxed{9} \ \boxed{} \\
 \hline
 \boxed{} \ \boxed{} \ \boxed{5} \ \boxed{} \ \boxed{1}
 \end{array}$$

Florenci Pla Altisent

Solucions del mes anterior:

Criptoaritmètica:

Demostreu que **CDC + UDC** mai no pot ser igual a **CIU**

Solució: tenim que: $C+U < 10$ i $C+U = C$. Això implica que $U = 0$, la qual cosa és impossible per definició, ja que la primera de lletra de l'esquerra mai no pot ser zero.

Multiplicació:

$$\begin{array}{r}
 \boxed{6} \ \boxed{6} \ \boxed{6} \\
 \times \quad \boxed{6} \ \boxed{6} \\
 \hline
 \boxed{3} \ \boxed{9} \ \boxed{9} \ \boxed{6} \\
 \boxed{3} \ \boxed{9} \ \boxed{9} \ \boxed{6} \\
 \hline
 \boxed{4} \ \boxed{3} \ \boxed{9} \ \boxed{5} \ \boxed{6}
 \end{array}$$

Florenci Pla Altisent

Trucs de cuina

Clares d'ou centrades

Par aconseguir que les clares quedin centrades en coure els ous, cal remoure l'aigua mentre es couen. Això és particularment útil per fer ous farcits.

Verdura amb el seu color original

Perquè les verdures bullides conservin el seu color, cal afegir una mica de bicarbonat a l'aigua de cocció.

Treure l'acidesa del tomàquet i el espinacs

A mig fregir, afegiu una mica de sucre (la mateixa quantitat que de sal aproximadament). Així s'elimina l'excés d'acidesa.

Formatge al seu punt

Treure'l de la nevera 1/2 h abans de portar-lo a la taula. El fred n'altera el gust.

Per fer que no enfosqueixin (s'oxidin) les carxofes

Immediatament després de netejar-les de les fulles exteriors, ficar-les en aigua amb llimona. La llimona actua d'antioxidant.

Aquest truc el podeu aplicar a tots aquells productes que s'oxiden fàcilment (per exemple fruites fresques pelades: poma, plàtan, ...)

Nata ben muntada

Per fer que la nata agafi un punt òptim, cal que tant la nata com el recipient estiguin molt freds.

Batre ous sense fer soroll

En batre els ous, generalment es fa soroll. Per fer-ho en silenci, només cal posar els ous en un recipient amb tanca hermètica, tancar-lo i sacsejar fins que el ous quedin escumosos.

Florenci Pla Altisent

Voleu rebre l'e-com.Ud'A?

Us hi podeu subscriure enviant un missatge a l'adreça electrònica butlleti@uda.ad. No oblideu d'indicar la vostra adreça electrònica.